

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci stěžovatelky **Z. o. evid. č. X O. s. s. o. o.**, za účasti **Ministerstva kultury**, se sídlem v Praze 1, Maltézské nám. 1, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, č. j. 10 Ca 5/2005 - 53,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á.**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatelka domáhá zrušení výroku č. II. napadeného usnesení městského soudu, jímž byl odmítnut její návrh na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Výrokem č. I. citovaného usnesení soud ustanovil stěžovatelce zástupce pro řízení o žalobě proti fiktivnímu rozhodnutí správního orgánu JUDr. Pavla Bugára, advokáta se sídlem v Praze 1, Žitná 45.

Ve včas podané kasační stížnosti stěžovatelka uvedla, že z důvodu splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků žádá, aby jí byl pro řízení o kasační stížnosti zástupce ustanoven. Zdůraznila, že „stanovisko městského soudu o zamítnutí jejího návrhu na ustanovení právního zástupce pro řízení před soudem I. stupně a současně pro případné řízení o kasační stížnosti“ není správné, když stěžovatelka vychází ve svém názoru z praxe jiných soudů rozhodujících ve věcech správního soudnictví (konkrétně Krajského soudu v Ostravě), kdy jí byl takto právní zástupce ustanoven.

Účastník řízení nepodal ke kasační stížnosti žádné vyjádření.

Z předloženého soudního spisu vyplynulo, že podáním ze dne 13. 4. 2005 požádala stěžovatelka o ustanovení právního zástupce podle ust. § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „s. ř. s.“). V podání ze dne 15. 8. 2005 pak uvedla, že „s ohledem na složitost projednávané problematiky navrhuje, aby se rozhodnutí o ustanovení zástupce nebo zamítnutí návrhu na jeho ustanovení týkalo také případného řízení o kasační stížnosti, kde je již zastoupení advokátem povinné.“ Soud jí však ustanovil zástupce jen pro žalobní řízení s tím, že řízení o kasační stížnosti je samostatným řízením, proto v něm nemohl stěžovatelce zástupce ustanovit.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 35 odst. 8, věty první, s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát; hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby uvedené v odstavci 2 platí v takovém případě stát.

Předně Nejvyšší správní soud podotýká, že s ohledem na ustálenou judikaturu (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 - 41, publikovaný pod č. [486/2005](#) Sb. NSS) není v řízení o kasační stížnosti proti usnesení o neustanovení zástupce důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení stěžovatele. Proto soud nevyžýval stěžovatelku k doložení splnění podmínky stanovené v ust. § 105 odst. 2 s. ř. s.

Zásadní stížní námitkou stěžovatelky je vyjádření nesouhlasu s postupem městského soudu, který jí v řízení o žalobě neustanovil zástupce i pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud má za to, že městskému soudu nelze v jeho procesním postupu nic vytknout, neboť je v souladu s procesními zásadami ovládajícími soudní řízení správní. Dle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. účastník řízení je oprávněn požádat soud o ustanovení zástupce. Avšak tuto jeho možnost nelze vykládat tak, že tímto podáním by byl oprávněn žádat „o jakési blokové či hromadné ustanovení zástupce pro více typů řízení“. V případě, že soud rozhoduje o takovémto návrhu, je oprávněn učinit tak pouze pro tu věc, ve které je k takovému rozhodnutí pravomocný. Jestliže tedy v souzené věci požádala stěžovatelka o ustanovení zástupce, je tuto její žádost nutno vztáhnout pouze na právě probíhající a zcela konkrétní řízení (o žalobě proti rozhodnutí účastníka řízení), v němž byla žádost podána. Městský soud proto nebyl v žádném případě oprávněn rozhodovat o ustanovení zástupce stěžovatelky v jiném řízení, o kterém navíc ještě není jisté, že bude uskutečněno (řízení o kasační stížnosti není obligatorní). Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že řízení o žalobě a řízení o kasační stížnosti jsou dvě různá řízení; proto je možno procesní úkony činit pouze pro každé jednotlivé řízení samostatně (a to i s respektem k jejich časové souslednosti). V dané věci proto stěžovatelka nebyla oprávněna již v žalobním řízení požadovat ustanovení zástupce pro případné řízení o kasační stížnosti. Městský soud proto svým rozhodnutím o odmítnutí takového návrhu pro jeho nepřipustnost plně dostal smyslu a účelu institutu ustanovení zástupce pro řízení, když na jeho odůvodnění týkající se této otázky Nejvyšší správní soud pro jeho správnost také odkazuje.

Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí soudu přezkoumal v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka ve své kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Ze všech shora uvedených důvodů shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl bez jednání postupem dle § 109 odst. 1 citovaného zákona, dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v soudním řízení úspěch neměla, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správnímu orgánu podle obsahu spisu žádné náklady s tímto řízením nevznikly, proto Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu

